

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی مقاصد بلاغی اسلوب ندا در شعر حافظ و ابن فارض

محل انتشار:

دوفصلنامه کهن نامه ادب پارسی، دوره 11، شماره 1 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

رمضان رضایی - دانشیار گروه زبان و ادبیات عربی، پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

یدالله رفیعی - استادیار گروه زبان و ادبیات عربی، پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی.

پریناز علی اکبری - کارشناسی ارشد زبانشناسی، مرکز استعدادهای درخشان بناب

خلاصه مقاله:

نوع خطاب‌ها و حروف به کار رفته در اسلوب ندا در هر زبان بیانگر سطح بلاغت آن زبان در این زمینه است و هر کدام برای منظوری خاص برای بیان احساسات گوینده آن به کار گرفته می‌شود. به همین دلیل برخی ادیبان و علمای بلاغت که در متون و کتاب‌های مختلف به بررسی زیبایی‌های موجود در اسلوب‌های مختلف بلاغی می‌پردازند، منادا را به عنوان یکی از این اسلوب‌ها بررسی زیباشناسی می‌کنند. نگارندگان در جستار پیش رو با استفاده از شیوه استنتاجی و با بهره‌گیری از روش تحلیل محتوا قصد دارند اغراض و مقاصد ندا را در شعر حافظ و ابن فارض با تکیه بر ادبیات تطبیقی مکتب آمریکایی تبیین نمایند. یافته‌ها بیانگر آن است که آن دو ابتدا با استفاده از منادا باعث جلب توجه مخاطب شده و سپس به کمک جمله‌های دارای نقش ترغیبی (امری، خبری، پرسشی، التزامی، شرطی و بازدارنده) که پس از منادا قرار می‌گیرد، به انتقال پیام و انگیزش مخاطب می‌پردازد؛ با توجه به اینکه جملات پس از ندا معمولاً حامل پیام مهمی از جمله نقش ترغیبی از سوی گوینده است، این دو شاعر نقش ترغیبی زبان را در این گونه از جملات که بیشتر دارای درون مایه‌های عرفانی هستند، مراد قلبی خویش را بیان می‌کنند.

کلمات کلیدی:

اسلوب خطاب، شعر عرفانی، حافظ، ابن فارض، استنتاج، ادبیات تطبیقی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1127401>

